

XI.

Приготовление.

Когда-то Ж. и Н. ся готвѣхъ да вѣрвять отъ единъ пѣть, въ това сѣще вѣрвѣя [П. и В. ся сдумвахъ скрито отъ далѣчь да ты прислѣдватъ, и да имъ сѣ въ помощь въ нужно вѣрвѣя.

—Е! побратиме Никола, ные вече зехме вѣрху си единъ, кажи го тежкѣ или не тежкѣ—за менъ се едно—тварь; по нынѣ какъ-въ-то ще да е, ные трѣба да мыслимъ каква ще ѣхъ вѣртимъ и какъ ще ѣхъ свѣршимъ.

—Брате Желе! да е въ друго время, азъ хичъ не быхъ мыслилъ, зацо-то ные ще ся мжчимъ, ако можемъ добрѣ, ако ли пакъ не сполучимъ то... нѣ туй то, че ные догдѣ-то стигнемъ до тѣхъ за свобода, страхъ ма е по ирѣди насъ да не освободятъ отъ тосъ свѣтъ.

—Да ти кажъ ли пакъ: ако ны освободятъ отъ тосъ свѣтъ, ные ще сполучимъ да станемъ свободни и въ тосъ свѣтъ и въ онзи; а пакъ ты още знашь, че нашій занаятъ е такъвъ, що кой-то трѣгне по него, трѣба да гуди главахъ-тѣхъ си въ торбѣхъ, на тогава да вѣрви.

—За сѣтнинъ-тѣхъ му много прѣсмятане не трѣба, продължи Желе, като глѣдаше Никола да стои умысленъ въ кюше-то, кой-то смята свирка и тѣпанъ, той свадба не прави. А пакъ азъ